

неможе да достигне нито единъ лжчъ на мѣсечината. Взе още едно парче стомана, единъ кремъкъ и малко праханъ, за да си залави огънь въ случай на нужда. Друго не му трѣбваше. Мѣсецътъ бѣ излетѣлъ цѣлъ на небето и освѣтяваше доста добрѣ неговия пжтъ. Той излѣзе вѣнъ и закрачи съ бързи крачки прѣзъ улицитѣ. Мина прѣзъ тѣсния проходъ на портитѣ и се намѣри, най-послѣ, на широко. Той знаеше какъ ще излѣзе на планинскитѣ височини; познаваше сжщо и мѣстото, прѣзъ кждѣто бѣ миналъ Хайне.

Реги не можа най-напрѣдъ да побѣди само едно неприятно чувство при това пжтуване: много се плашеше. На едно мѣсто го закачи прѣпрѣченъ клонъ, а изъ ушитѣ му не излизаше нѣкакъвъ страшенъ шумъ. Но както и да е, достигна най-послѣ, до планинската височина и възлѣзе на нея. Какъ пусто, какъ страшно бѣ всичко тукъ! Парчета отъ скали и цѣли, назжбени каменни грамади бѣха разхвърлени прѣдъ него въ най-голѣмо безредие. Съ голѣмъ трудъ намираше той своя пжтъ. Но тукъ изведнажъ мѣсецътъ се закри задъ единъ облакъ. Дебела тъмнина завладѣ наоколо му. Той запали фенерчето си. Подземието бѣ вече наблизко; тамъ онази черна, зинала бездна трѣбва да е то. То му се видѣ най-напрѣдъ, като гърло на нѣкакво страшилище, което иска да го глътне. Неприятни трѣпки започнаха да го побиватъ. Той се чувствуваше самъ, изоставенъ отъ всички въ това диво мѣсто. Но „съкровището още чака смѣлия“, тѣй вѣрвеше той, че му шепне нѣкой и, затова тичаше рѣшително все напрѣдъ. Едва измина десетина-дванадесетъ крачки и той се намѣри подъ свода, който се издаваше надъ гърлото на подземието.

Реги вървѣше внимателно напрѣдъ. Извивкитѣ на скалиститѣ стѣни правѣха все по-мжченъ и потѣменъ неговия пжтъ. Сега той се оправяше изъ